

BÀI 23.

3.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất.”

Dalat, Chủ nhật 21/12/1975

Tôi ngồi đợi Nguyễn trong quán *café* Sao trên đường Hàm Nghi. Thành phố bắt đầu nhịp sống tươi vui của một ngày Chủ nhật. Nguyễn xuất hiện, vẻ vội vàng pha chút lẩn tránh. Chàng nói nhanh:

“Nhìn nét ủ héo trên mặt Mẫn, Nguyễn biết đêm qua Mẫn đã không ngủ”.

Tôi cầm tay Nguyễn xiết nhẹ.

Rời quán, cả hai đi bên nhau trên con đường Bờ Hồ, dẫn lên ngọn đồi Cù gió lộng. Hai cánh tay Nguyễn như tuồng rời rã; vẻ buồn rười rượi hiện ra trong đôi mắt lớn màu nâu.

Tôi nép sát vào Nguyễn, tránh những cơn gió và nghe chàng nói:

“Cuối cùng thì chúng mình cũng gặp nhau tại Dalat. Ước mơ thù dật với Mẫn đêm nào ở quán rượu ông già tuy không thực hiện đúng như ý muốn, nhưng cũng phần nào thỏa thích...”

Tôi cắt ngang lời Nguyễn:

“Bấy nhiêu với Mẫn đã là quá đủ!”

Nguyễn ngậm ngùi:

“Bây giờ nghĩ lại những ngày Sài Gòn, Nguyễn thấy vô cùng hạnh phúc.”

Tôi cười:

“Nguyễn có tiếc không?”

Chàng lắc đầu:

“Nguyễn chỉ tự hỏi tại sao chuỗi thời gian ấy không kéo dài ra cho đến tận hôm nay?”

Tôi nói băng quơ:

“Đau khổ là mặt trái của hạnh phúc.”

“Mẫn có lý!” Nguyễn la lên. “Như mùa Noel bây giờ sẽ mãi còn là một kỷ niệm đẹp hẳn sâu trong trí nhớ chúng ta.”

Một ít vui tươi trở lại trong giọng nói Nguyễn:

“Đạo đó thật êm đềm, Mẫn hả? Nguyễn không thể nào ngừng nghĩ đến Mẫn. Cả cuộc đời Nguyễn chỉ là gắn liền trong hai tháng ấy. Bây giờ nhắm mắt lại, Nguyễn vẫn tưởng như mọi sự mới xảy ra ngày hôm qua!”

*

**

Trong ngôi nhà bà đi tôi trên đường Phan Bội Châu, tôi đàn *Ave Maria* cho Nguyễn nghe. Chuỗi âm thanh van nài lan rộng vùng núi

đôi quanh đó. Nguyễn ngồi cúi đầu, hai tay ôm mặt, đôi vai run nhẹ. Tôi thương chàng quá! Đây có lẽ lần thứ nhất trong đời, Nguyễn mới hiểu thế nào là khổ đau.

Giọng Nguyễn áy náy:

“Lên đây, Mẫn không tìm được con người ở Sài Gòn của Nguyễn.”

Tôi đáp:

“Không đúng đâu Nguyễn. Mẫn hiểu thật nhiều những gì Nguyễn đang chịu đựng. Cái áp lực gia đình dày vò tâm tư, cùng lúc với tình yêu mạnh mẽ, chính là một sự đối nghịch rất khắc nghiệt mà Nguyễn không thể đo lường trước. Mẫn phải nói thật, sự đau khổ của Nguyễn đã chính là điều làm ray rức thật nhiều cho Mẫn.”

“Đúng!” Nguyễn gật. “Tất cả đều đi ra ngoài dự tưởng của Nguyễn! Nhưng Mẫn đã làm khi cho rằng Nguyễn không sung sướng. Nguyễn đau khổ, nhưng Nguyễn cũng thật vô cùng sung sướng.”

*

**

Lúc 7 giờ tối, Nguyễn lại tìm đến với tôi ở quán Tao Đàn. Thái độ chàng lạ lùng, từ ngoài cửa bước vào, lưng thẳng như kẻ vô hồn, đến thẳng ngay bàn, ngồi xuống và không cả nhìn tôi một nháy. Nguyễn cứ tự nói một mình những câu bác bỏ, phủ nhận, và một lần bật lên câu hỏi trống không, điệu u uất:

“Những người khác yêu nhau, màu xanh nhiều quá. Còn mình yêu nhau, sao chỉ đen như ly *café*?”

Rồi Nguyễn cười:

“Chắc tại vì họ uống nước cam?”

Tôi lắc đầu:

“Mẫn thì nghĩ rằng họ không yêu nhau thật.”

Nguyễn gật:

“Mà chỉ là một tuồng lợi dụng!”

Tôi thốt rùng mình:

“Ngay cả Mẫn?”

“Phải nói ngay cả Nguyễn mới đúng.”

Giọng chàng lãnh đạm:

“Nguyễn chỉ muốn nhắc lại cái ý một câu nói hôm nào của Mẫn ở Sài Gòn.”

Lúc nào Nguyễn cũng thế, từ hai ngày nay.

□